

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 1184/2015
10.03.2016. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Снежане Андрејевић, председника већа, Бисерке Живановић и Споменке Зарић, чланова већа, у парници тужилаца З.Д. из К., Ж.П.1 из К., Ђ.Ј. из К., Ж.П.2 из К., М.Ж. из Ж., Г.Р. из В., В.М.1 из К., Н.Б. из К., С.С. из К., М.Љ. из К., Н.В. из К., М.М.1 из Р., В.В. из К., М.М.2 из Ж., Љ.П. из К., С.В. из К. и В.С. из К., које све заступа Ј.С., адвокат из К., против туженог Друштва за производњу и услуге Ј. АД из К., кога заступају В.М.2 и И.Ш., адвокати из Б., ради поништаја решења о отказу уговора о раду, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 482/14 од 09.12.2014. године, у седници већа одржаној 10.03.2016. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија туженог, изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 482/14 од 09.12.2014. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Краљеву П1 58/11 од 16.09.2013. године, ставом првим изреке, усвојени су тужбени захтеви тужилаца и поништена су као незаконита решења туженог од 11.01.2011. године и 12.01.2011. године, којима су тужиоцима отказани уговори о раду и анекси уговора о раду од 09.05.2008. године, а тужени је обавезан да тужиоце врати на рад. Ставом другим изреке тужба је одбачена у делу којим је тражено да се тужени обавезе да тужиоце врати на послове и то тужиоце З.Д., Ж.П.1, Н.Б., Н.В. и М.М.1 на послове мајстора за ручну израду галантерије, тужиоце Ж.П.2, Ђ.Ј., М.Ж., Г.Р., В.М.1, М.Љ., М.М.2, Љ.П. и В.С. на послове мајстора у одељењу за обраду дрвета, тужиљу В.В. на послове административног радника у одељењу обраде дрвета, тужиоца С.С. на послове радника на одржавању у одељењу за обраду дрвета и тужиљу С.В. на послове радника на одржавању хигијене у одељењу за обраду дрвета. Ставом трећим изреке тужени је обавезан да тужиоцима као солидарним повериоцима накнади парничне трошкове у износу од 2.207.250,00 динара.

Апелациони суд у Крагујевцу је пресудом Гж1 482/14 од 09.12.2014. године одбио као неосновану жалбу туженог и потврдио пресуду Основног суда у Краљеву П1 58/11 од 16.09.2013. године у ставу првом изреке. Ставом другим изреке укинута је решење о трошковима парничног поступка садржано у ставу

трећем изреке првостепене пресуде и предмет је у укинутом делу враћен првостепеном суду на поновни поступак.

Против правноснажне пресуде донесене у другом степену тужени је благовремено изјавио ревизију, из свих разлога прописаних чланом 398. Закона о парничном поступку.

Испитујући правилност побијане пресуде у смислу члана 399. Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС" бр. 125/04, 111/09), који се примењује на основу одредбе члана 501. став 1. важећег Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС" бр. 72/11, 55/14), Врховни касациони суд је оценио да ревизија није основана.

У спроведеном поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 361. став 2. тачка 9. ЗПП, на коју Врховни касациони суд пази по службеној дужности, а на друге битне повреде које би евентуално утицале на законитост и правилност побијане пресуде се ревизијом посебно не указује.

Према чињеничном стању утврђеним нижестепеним пресудама, након што је по правноснажној судској одлуци тужиоце вратио на рад, тужени је 09.05.2008. године са тужиоцима закључио анексе уговора о раду којима су тужиоци Ж.П.1, Ђ.Ј., М.Ж., Г.Р., В.М.1, М.М.2 и Љ.П. са завршеним трећим степеном стручне спреме и тужиоци М.Љ. и В.С. са четвртим степеном стручне спреме распоређени на послове мајстора у одељењу за обраду дрвета, тужиоци З.Д., Ж.П.2, Н.Б., Н.В. и М.М.1, са завршеним трећим степеном стручне спреме, распоређени су на послове мајстора за ручну израду галантерије, тужила В.В. са завршеним четвртим степеном стручне спреме распоређена је на послове административног радника у одељењу обраде дрвета, тужилац С.С. са завршеним трећим степеном стручне спреме распоређен је на послове радника на одржавању у одељењу за обраду дрвета а тужила С.В., са завршеним трећим степеном стручне спреме, на послове радника на одржавању хигијене. Истовремено, наведеним анексима од 09.05.2008. године стављене су ван снаге одредбе уговора о раду које је тужиоци раније закључили са туженим. Након закључења анекса уговора о раду, тужиоцима је 2008. године поново престао радни однос код туженог, али су решењем инспектора рада 24.07.2009. године враћени на рад. Међутим, након враћања на рад тужиоци нису распоређени на радна места у складу са анексима уговора о раду од 09.05.2008. године, нити су тужиоци добијали радне задатке који су у опису послова радног места, већ су од пословође добијали радне налоге за обављање послова као што су чишћење производног круга, откивање дрвених палета, шиљење дрвених кочића и обављање сличних, најједноставнијих физичких послова. По доласку на посао тужиоци нису одлазили у производну халу, већ су смештани у празан магацински простор у близини улаза и ту су боравили под надзором стражара све до краја радног времена. Увиђајем суда утврђено је да у овом простору није било машина нити алата за обраду дрвета, као ни материјала за обраду, те да се у овим просторијама није обављао никакав рад. Тужиоци су се обраћали послодавцу тражећи да им омогући обављање послова у складу са стручном спремом и радним местима на која су распоређени, а у супротном да донесе решења којима ће их распоредити на послове чишћења, откивања и склапања дрвених палета, у складу са радним задацима које су добијали, али им није одговорено. Тужени је 28.12.2010. године сваком од

тужилаца доставио упозорење о постојању разлога за отказ уговора о раду, на које су се тужиоци изјаснили. Побижаним решењима тужиоцима је отказан уговор о раду на основу члана 179. став 1. тачка 2. Закона о раду, због тога што су у више наврата одбили да извршавају налоге непосредног руководиоца, што представља повреду радне обавезе из члана 25. Правилника о раду туженог.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања, нижестепени судови су правилном применом материјалног права садржаног у тада важећим одредбама члана 179. став 1. тачка 2. Закона о раду („Службени гласник РС“ бр. 24/05,...54/09) закључили да повреда радне обавезе која је тужиоцима стављена на терет није скривљена и да стога побижана решења нису законита.

Чланом 179. став 1. тачка 2. Закона о раду („Службени гласник РС“ бр. 24/05,...54/09), прописано је да послодавац може запосленом да откаже уговор о раду ако запослени својом кривицом учини повреду радне обавезе утврђену општим актом или уговором о раду.

Супротно наводима ревизије, нижестепени судови правилно закључују да је за постојање наведеног отказног разлога нужен услов кривица запосленог, што подразумева да је запослени повреду радне обавезе учинио намерно или крајњом непажњом. У конкретном случају, тужиоцима је побижаним решењима стављено на терет да су у више наврата одбили да изврше налоге непосредног руководиоца и обављају послове које су прихватили Анексом уговора о раду од 09.05.2008. године, међутим, у ситуацији када тужени као послодавац није испунио своју претходну обавезу из члана 16. став 1. тачка 4. Закона о раду и запосленима није обезбедио услове за обављање послова утврђених уговором о раду, нема одговорности тужених због неизвршавања поверених радних задатака. Послови мајстора у одељењу за обраду дрвета, мајстора за ручну израду галантерије, административног радника и радника на одржавању у одељењу за обраду дрвета као и послови радника на одржавању хигијене у одељењу обраде дрвета су утврђени Правилником туженог о систематизацији послова од 21.04.2008. године и тужиоци су 09.05.2008. године закључили анексе уговора о раду за обављање ових послова. Међутим, након закључења анекса уговора о раду тужиоци нису радни дан започињали доласком у радни простор ради обављања послова утврђених наведеним анексима, већ су под надзором стражара боравили у празном магацинском простору, у којем није било машина нити алата за обраду дрвета, као ни материјала за рад. Тужиоцима није обезбеђен алат нити материјал за обављање радних задатака, нити су задаци који су им поверени одговарали њиховој стручној спреми и пословима радних места на које су анексима од 09.05.2008. године распоређени. Стога, имајући у виду све околности случаја, повреда радне обавезе која је тужиоцима стављена на терет ни по становишту Врховног касационог суда није скривљена. Нижестепени судови стога правилно закључују да у ситуацији када нема кривице на страни тужилаца због одбијања да изврше радни налог и обаве поверене послове, нису испуњени услови за отказ уговора у раду из члана 179. став 1. тачка 2. Закона о раду, због чега побижана решења нису законита. Како је тужиоцима незаконито престао радни однос, тужени је у смислу члана 191. став 1. Закона о раду, правилно обавезан да их врати на рад.

Наводима ревидента којима се оспорава оцена доказа и закључак нижестепених судова да тужиоцима није обезбеђен неопходан алат и материјал за рад суштински се оспорава утврђено чињенично стање, што према одредби члана 398. став 2. Закона о парничном поступку, у ревизијском поступку није дозвољено.

Из наведених разлога, применом члана 405. став 1. Закона о парничном поступку, одлучено је као у изреци пресуде.

**Председник већа судија
Снежана Андрејевић,с.р.**